

ми отъ войнѣ, тогава му го дай въ рѣцѣ-тъ. (*Берта трѣнѣва*), почакай малко (*снемѣва бисеръ-тъ отъ вратъ-тъ си*). Тойзи бисеръ ти харизвамъ за твоѣ-тъ вѣрность. Той ми е вѣнчанъ-тъ бисеръ, кого то ми е Сигфридъ самъ си съ рѣкѣ-тъ си прикачилъ на вратъ-тъ, а сега дозволава да са пресе-че тойзи вратъ, кого-те е напредъ украсавалъ съ сѣкакѣ драгоцѣнность. — Азъ ти зарѣчвамъ не-ка бѣде тойзи бисеръ твой, и нека ти бѣде вѣн-чанъ. — Наумѣвай си, че го е носила твоѣ-та го-спожа на вратъ-тъ си — на тойзи вратъ, кой то скоро ще са пресе-че съ остѣръ ножъ. — — Се-га иди, Берто моѣ, и имай надеждѣ на Бога, — Знай! че не сме створени само за тойзи свѣтъ, но повече — за бѣдуци-тъ, въ кой-то обитаватъ свети духове. Иди сега, защо трѣбува да са по-лъ-юще небесному отцу. (*Берта отважда, Генове-ва клеква и подигва рѣцѣ къмъ небе-то, а Хунсъ и Хансъ, единъ-тъ съ обнаженъ мечъ а други-тъ съ фе-неръ въ рѣкѣ слѣзватъ въ тъмницѣ-тъ*).

ПОЗОРИЩЕ VII.

Графица-та, Хунсъ и Хансъ.

Хунсъ. Ставай горѣ, жалостна Графице, при-ближилъ ти са вече смѣртный-тъ часъ.

Графица-та. (*Става и земѣа дете-то си*). А ка-кво ще правите съ мене?

Хунсъ. Не пытай понататакъ, но дай това де-те, да му отсѣкѣ главѣ-тъ, па тогава и твоѣ-тъ.

Графица-та. (*Залитъ съ дете-то*). Ахъ Боже, дай ми да умрѣ, зада не гледимъ мѣченіе-то на